

NIET ALLES IS WAT HET LIJKT

Er zijn zoveel verschillende soorten dieren dat het soms moeilijk is om ze te herkennen, zelfs als ze recht voor je neus zitten. Je zal niet de eerste duiker zijn die tijdens een duik instemmend knikt, als ik als gids iets bijzonders aanwijs - terwijl je eigenlijk geen idee hebt waar je naar kijkt...

Tijdens een duikreis in de Malediven leer ik Laura kennen. Een dame uit London met Aziatische achtergrond, die al 25 jaar op de Malediven komt om te duiken. Toch is dit de eerste keer dat ze met ons mee is en tijdens mijn openingsbriefing vertelt ze waarom. De gidsen van de boot waarmee ze altijd meegang, zaten haar in de maling te nemen. Ze was het zat en daarom gaat ze dit keer met ons mee. Wat een bijzondere reden, dit had ik nog niet eerder gehoord.

«Hoe bedoel je in de maling nemen?», vraag ik haar. Ze vertelt: «Nou, die gidsen wijzen iedere keer iets gekks aan en zeggen dan dat het een slakje of zo is. Tja, je denkt toch niet dat ik gek ben!»

«Er zijn echt slakjes die heel lastig te herkennen zijn, zoals de Maldivische sponsslak die eruitziet als een spons, maar toch echt een slak is», zeg ik, terwijl ze me met vragende ogen aankijkt. Ik vraag haar tijdens een van de komende duiken aan te wijzen wat ze bedoelt en dat zou ze zeker gaan doen. Na de briefing is het eindelijk tijd om te duiken en die eerste duik is fantastisch: een lichte stroming, wat grote roggens die ons passeren en een zwartpuntrifhaai die midden in onze groep nieuwsgierig rond kijkt.

Ik zie Laura de hele duik niet, maar als we terug aan boord zijn, vertelt ze dat ze het heerlijk had gevonden.

Wat een goed begin van deze week met leuke mensen, lekker duiken en dan ook nog eens haaien en roggens zien. Na een paar dagen komen we aan in het zuiden van de Ari Atoll, dat bekend staat om zijn populatie jonge walvishaaien. De boot parkeren we in de lagune van Dighurah, waar we ook de nachtduik gaan maken. Het is nog vroeg in de avond en het weer is rustig. Wanneer we het water in springen, zie ik dat Laura vlak bij me is en ik denk er aan om de sponsslak op te zoeken. Nu ben ik geen slakkenspecialist, maar ik weet wel dat deze slak vaak in ondiep water zit en vaak over het zand kruipt,

weg van de stroming. En dus ga ik met mijn groep die kant op waar ik dat kan vinden.

Het duurt niet lang voor ik de eerste vind en ik kijk achterom om Laura te zoeken. Samen met haar buddy is ze wat achterop geraakt, maar ik kan haar nog net zien. Ik wijs het blauwzwarte diertje eerst aan voor andere duikers en wacht tot ook Laura en haar buddy dichtbij zijn. Ik tik met een stalen pen op mijn tank en flikker wat met mijn lamp om haar

aandacht te krijgen en dat lukt. Wanneer Laura bij me is, schijn ik op het slakje en Laura begint heftig te knikken. Bingo! Het kleine blauwzwarte diertje heeft vijf grote uitsteeksels waardoor het op een spons lijkt en eentje daarvan is het hoofd. Ik wijs het aan en tik even tegen mijn eigen hoofd om het te verduidelijken, terwijl Laura me een vragende blik toewerpt. Eenmaal terug op de dhoni, onze duikboot, komt Laura direct naar me toe.

«Hey Anke, dat is inderdaad dezelfde spons die de andere gidsen ook aanwezen! En die nare jongens deden dat keer op keer, echt vervelend», vertelt ze. Dat had ik al gedacht en ik begin te lachen.

Ik vertel haar dat het echt een slakje is en geen spons. De slak lijkt alleen op een spons en gebruikt dat waarschijnlijk als verdedigingsmechanisme. Als je namelijk niet gezien wordt, kun je ook niet worden opgegeten.

Gelukkig heb ik nog wat foto's die het diertje duidelijker laten zien en die toon ik haar later aan boord. Ze kijkt me met grote ogen aan en slaat haar hand voor haar mond. «Oh, wat erg... En ik heb ze nooit geloofd,» mompelt ze nog. Zo zie je maar weer, niet alles is wat het lijkt!

Love life... Blow bubbles

Anke Westerlaken is werkzaam als liveboard Cruise Director, duikgids, PADI-, SSI-, DAN-instructeur en NOB Instructor Trainer. Actief in Egypte, Malediven, Indonesië en Bahamas. Meer informatie: www.lovediving2.com

